

En lille Prøvetur paa Bagsædet som »Lidkøb«...

JEG er pludselig dumpet ned i Provinsbyen derude vesterpaa. Det skete gennem en Annonce i et Dagblad. Jeg søgte Stillingen som Journalist og fik den. Redaktøren sagde i Gaar, at mit Arbejde ligesaa meget bestod i »at lave Annoncer« som dette at skrive det daglige Lokalstof. Jeg var ganske vist antaget som Journalist, men mindre Blade ser ikke saa nøje paa den Sag. At der er noget revnede forkert ved det, kommer i og for sig ikke denne Historie ved.

Jeg var altsaa mere Annoncerepræsentant end egentlig Journalist ved det Blad, og det var til at begynde med en Skuffelse for mig og muligvis ogsaa for Bladet. Jeg anede paa det Tidspunkt ikke mere om Annoncer end saa mange andre unge Journalister. Det vedkom ikke rigtigt Journalistiken, syntes jeg og syn's jeg endnu. Og hvordan man skulde »lave« dem, tegne dem, var ogsaa et ukendt Begreb. Der foresvævede mig noget om, at man skrev det ned, som Folk indtelefonerede, og satte det pænt op paa et Stykke Papir med røde og blaa Streger, saa det i det mindste saa tiltalende ud for Typograferne.

Men alle de smukke Farver, jeg satte paa, fremkaldte blot haanende Grin fra Dybet af Sætterkassernes faa, men udvalgte Skrifttyper, der var sorte og blev sorte og helst vedblev med at være sorte ogsaa i Rotationsvalsen. Ak, skønne spildte Kræfter med lay-outs.

FRA Klokken fem Minuter i otte til Klokken atten sad jeg ved mit Annoncebord og kævledes med Folk om Annoncer, der skulde have været med netop den Dag, og om Priser paa Annoncer, som der var en Chance for at faa »Lov til« at indrykke, saafremt Prisen altsaa behagede Annoncøren.

Jeg boltrede mig i de lokale Avisers Annoncesider og fandt der en hel Masse dejlige Annoncer, som overhovedet ikke havde snuset til vor gamle Sætterkasse. Det var min Sag at faa den Affære bragt i Orden.

Da Redaktøren efter 14 Dages Forløb fandt ud af, at Annoncemængden ikke var steget væsentligt, siden jeg var kommet til, slog han i Bordet og sagde sin Mening om Sagen. Pointen i det, han sagde, var kort og godt dette: »— De maa selvfølgelig ud at tale med Folk, kære

Mand, De kan ikke nøjes med at sidde og snakke Annoncer i en Telefon!« — Hvad han iøvrigt sagde, lader sig daarligt trykke, selv i et Mandfolkeblad!

Jeg var selvfølgelig ganske klar over det, men havde saa smaat haabet, at jeg selv lidt efter lidt vilde »vænne mig til« at gaa ud med Mappen, ved forsigtigt at ta' smaa Ture ud i Byen og lave Annoncer paa en mere personlig Maade end dette Telefonkævereri. Nu blev jeg faktisk drevet ud i det med Pisken over Nakken. De første Forsøg faldt noget matte ud —.

Jeg stod foran en Forretning og lod, som om jeg var dybt interesseret i Udstillingen. Folk kom og gik i Forretningen, og jeg ventede paa en Chance til at smutte ind, naar der ikke var nogen derinde. Jeg forestillede mig nemlig, at hvis der var det, vilde

REKLAMENS YDERSTE FORPOSTER

Af ERIK NIELSEN

det straks gøre det sværere, man forstyrrede jo! Godt, jeg vilde helst ha', at Chefen var alene, og af den Grund spildte jeg en Masse Tid med at vente.

Jeg vidste, hvad jeg vilde sige til ham. Det havde jeg lært mig selv gennem talrige »Prøver« paa mit Værelse. Det skulde jeg sige, og det og det, det maatte enhver da være lydhør overfor. Men ak, naar jeg saa endelig vovede mig ind i Forretningen, forsvandt al min hjemmelavede Veltalenhed, og tilbage sad der en Klump i Halsen og gjorde det forbandet svært at faa Ordene blot nogenlunde naturligt frem. Ekspedienterne, og navnlig Ekspedientricerne, gloede uforskammet paa mig. De har sikkert moret sig ubeskriveligt

over min fælende Forklaren, naar Chefen venligt og forekommende forhørte sig om mit Ærinde, mens jeg, der stod og krammede Mappen imellem Fingrene, med lav, hæs Stemme sagde mit samt Bladets Navn i en forfærdelig Fart. Det var Komplekser, som i den første Tid gjorde det svært at faa lavet tilstrækkelig mange Annoncer til

Redaktøren slog i Bordet og sagde sin Mening om Sagen...

det sultne Blad. Det var det, jeg skulde ha' lært, og efterhaanden tror jeg, jeg havde en Anelse om det.

Chefen saa venligt paa mine Udkast til den Serie Annoncer, jeg gerne skulde ha' tegnet, men rystede saa sørgmodigt paa Hovedet og sagde, at hans Annoncebudget desværre var overtrukket, saa dennegang vilde der i hvert Fald ikke være noget at gøre. — senere maaske, tilføjede han. Og som den medgørlige Fyr, man var dengang, mumlede man et Farvel og et »Undskyld« og forsvandt ud gennem Døren som en Skygge, overbevist om, at man i hvert Fald havde gjort sin Pligt, (og det havde man jo bare ikke).

Men saadan skal man jo træde sine Barnesko, og selvom de klemmer lidt

AVERTERING

**BLAD-REKLAME
BEDST
OG
BILLIGST**

**REKLAME- OG
FORRETNINGSMANDENS
AFDELING**